

programació per tal que se'n poguessin fer els màxims possibles. Així, en alguns pobles s'han repensat activitats previstes i també les festes, suprimint uns actes i conservant-ne d'altres. Els festivals de més projecció s'han reinventat en bona part. Així, el MOT ha estat una edició híbrida, que ha combinat la presencialitat i la virtualitat, i que, per primer cop, s'ha pogut seguir en *streaming*. El festival Sismògraf d'enguany, l'epicentre de la dansa de Catalunya, s'ha adaptat a les mesures de prevenció, amb cabudes reduïdes i espais adaptats i majoritàriament a l'aire lliure, i ha ofert una trentena d'espectacles, de forma més dosificada i escampada en el temps i en els espais, tant al municipi d'Olot com a la resta de la comarca. Lluèrnia, el festival del foc i de la llum, ha obert la convocatòria per a projectes que vulguin participar en el festival, que se celebrarà el novembre. Les circumstàncies obliguen els organitzadors a ser creatius.

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Difunts nostrats | L'entorn dels Sants Metges, a Sant Julià de Ramis, continua subministrant troballes arqueològiques valuoses. La descoberta de cinquanta-cinc inhumacions, dels s. XII al XIV —i algunes de posteriors—, indica que el sector havia estat força concorregut. De fet, els experts ja hi han localitzat, amb els anys, unes sis-centes tombes, algunes del s. VIII; és a dir, de l'època carolíngia. Les prospeccions també han aportat informació d'estructures pertanyents des del període iber fins a l'alta edat mitjana, i de l'església preromànica, bastida sobre un temple visigòtic del segle VI.

També va de tombes i difunts el llibre *El cementiri de Girona*, d'autoria múltiple. Lluís Muntada, Anna Girone-lla, Joan Boadas, Lluís-Esteve Casellas i Joaquim M. Puigvert, entre d'altres, hi presenten la història, l'estructura i l'evolució d'aquest equipament. En paraules dels autors, no deixa de ser «la ciutat dels que han viscut». Les fotografies de Josep M. Oliveras completen aquesta obra, que inclou, a més del cementiri municipal, els altres que hi ha hagut a l'àrea de Girona des de temps

remots. L'edició ha anat a cura del Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona. I tanquem aquesta crònica diguem-ne «negra» amb un recordatori a Mn. Modest Prats (1936-2014), a qui l'Ajuntament ha dedicat un espai al Barri Vell, a iniciativa de l'escriptor Josep M. Fonalleras i d'altres amics del conegut teòleg, filòleg i professor. Els jardins de la travessia del Portal Nou —un petit entorn fins ara sense denominació— ens recordaran des d'ara la seva figura i el seu innegable carisma.

>> Jardins de Mn. Modest Prats, al Barri Vell de Girona.

La vida cultural continua | En el món dels vius, la cultura intenta fer camí, tot i les restriccions —no sempre lògiques i comprensibles— que les autoritats imposen. Així, el Festival Strenes va arrencar amb bones perspectives. Només de començar, a finals de març, ja s'havien exhaurit les entrades per a divuit dels vint-i-nou concerts programats. Igualment marcats per la pandèmia, els premis LiberPress aquest any han concedit els guardons de la seva XXII edició a persones i col·lectius que han estat a la primera línia de la lluita contra el virus.

Pels canals correctes, si us plau | En un altre ordre de coses, els ciutadans anem constatant despropòsits. N'és exemple la mala praxi administrativa, que ha obligat la justícia a sentenciar a favor del recurs presentat per l'Associació Catalana de Ràdio, en entendre que la ràdio municipal de Girona —un servei públic— havia passat íntegrament a mans d'una empresa privada. També és de mal digerir que Educació hagi estat a punt de destituir la directora del Centre de Formació d'Adults de Girona, per haver cedit una aula per fer classes d'accés a la universitat a majors de vint-i-cinc anys. No

cal ser enginyer industrial per veure que devia generar menys despesa i menys inconvenients que un patinet elèctric dels que passen per on volen. Però no: es veu que el ferri compliment de les normatives —les que interessa complir— queda molt per sobre del sentit comú i de l'aprofitament de les infraestructures. Potser caldria instituir, com proposava Carles Vivó fa dècades, un «Capítol de culpes», a l'estil dels ordes religiosos, en què les autoritats reconeguessin públicament les seves ficades de pota.

Al final, potser haurem d'agrair a la punyetera Covid que s'hagi fet realitat una vella proposta nostra: que per Sant Jordi les parades de llibres deixin la Rambla i els voltants per passar a la Copa, on potser podrem accedir al material sense experimentar físicament l'atracció compulsiva per la lectura que es produeix un cop a l'any.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > **XAVI XARGAY I OLIVA**

Els Navarro | Els dos germans Grimm, els tres germans Goytisolo, Antonio i Manuel Machado, Henry i William James o Heinrich i Thomas Mann són alguns dels germans famosos que s'han dedicat a la literatura. I només parlem d'homes. A Banyoles també hi ha dos germans lletraferits que acaben de publicar un llibre cadascun. Són els germans Navarro i Santaaulàlia. En Josep signa com a J. N. Santaaulàlia i porta molts llibres a l'esquena i alguns premis de reconegut prestigi; en Baltasar, ho fa com a Balta Navarro, i la seva novel·la de lladres i serenos, *Contacte terminal*, és la tercera que publica.

>> Presentació del dietari 2017 a l'Espai Eat Art, a Banyoles. (Foto: EDITORIAL GAVARRES)